

Nr. 5 År 2018 Dato 29. juni Utgiver Norsk senter for menneskerettigheter

I mai ble det avsagt en kategori 3-avgjørelse mot Norge. Videre ble det også avsagt to avvisningsavgjørelser mot Norge. Det ble ikke avsagt noen kategori 1-avgjørelser i mai.

Månedens utvalgte: **WOLLAND v. NORWAY**

Date: 17/05/2018 **Application no.:** 39713/12

Articles: 8; 8 -1;

Conclusion: No violation of Article 8 - Right to respect for private and family life (Article 8-1 - Respect for correspondence, Respect for home, Respect for private life)

Saken omhandler:

Saken omhandlet beslag av dokumenter hos en advokat som var mistenkt for økonomisk kriminalitet. Advokaten anførte at påtalemyndighetens bevissikring var i strid med retten til privatliv og respekten for korrespondanse.

Fakta:

Klageren er en norsk advokat som i 2010 ble mistenkt for samarbeid om økonomisk bedrageri med en klient.

I forbindelse med etterforskningen ble det foretatt ransaking av advokatens kontor og bopel i 2010. Påtalemyndigheten sikret både skriftlig materiale og elektroniske dokumenter i forbindelse med ransakingen.

Påtalemyndigheten overlot dokumentene til tingretten, som fikk ansvaret for å utskille beslagsfrie dokumenter.

Klageren brakte saken inn for nasjonale domstoler. I 2011 konkluderte Høyesterett (Ankeutvalget) med at beslaget ikke var i strid med artikkel 6 og 8.

Saken for Domstolen omhandlet i hovedsak klagerens anførsler om at beslaget var en krenkelse av retten respekt for sin korrespondanse etter artikkel 8.

Klageren brakte saken inn for Domstolen den 17. mai 2012.

Anførsler:

Klageren anførte at påtalemyndighetens ransaking og sikring av dokumenter krenket retten til respekt for korrespondanse etter artikkel 8.

Norsk senter for menneskerettigheter

Redaktør **Jan Erik Helgesen**

Kompilasjon og redaksjonsassistent **Iselin Kaus og Kamilla Sandvik Forsdahl**

Kontakt & abonnement c.b.astруп@nchr.uio.no

Klageren anførte også at det forelå en krenkelse av rettferdig rettergang, ytringsfrihet og retten til effektivt rettsmiddel etter artikkel 6, 10 og 13.

Staten imøtegikk klagerens anførsler og anførte også at saken skulle avvises fordi klagerne ikke hadde uttømt alle nasjonale rettsmidler etter artikkel 35(1).

Domstolens vurderinger:

Innledningsvis tok Domstolen stilling til statens anførsel om at nasjonale rettsmidler ikke var uttømt. Staten anførte at klageren ikke hadde benyttet ankemulighetene for tingrettens avgjørelse i saken.

Videre anførte staten at klageren kunne ha brakt beslutningen om tvangsmidler inn for retten etter straffeprosessloven § 208. Klageren på sin side hevdet det var meningsløst å bringe beslaget til retten da påtalemyndigheten allerede hadde foretatt ransaking og beslag.

Domstolen påpekte at klagerens anførsler i

saken både knyttet seg til beslutningen om beslag og beslagsforbud. Klagerens anførsler vedrørende beslutningen om beslag ble avvist av Domstolen da klageren ikke hadde benyttet nasjonale rettsmidler i tråd med artikkel 35.

Klagerens anførsler om krenkelse av artikkel 6, 10 og 13 ble avvist som åpenbart ugrunnede etter artikkel 35.

Derimot hadde klageren uttømt alle nasjonale rettsmidler i tilknytning til anførselen etter artikkel 8 om ransakingen og sikringen av dokumentene. Domstolen konkluderte på bakgrunn av dette med at anførselen vedrørende bevisforbud ikke kunne avvises etter artikkel 35.

Domstolen gikk derfor videre til å vurdere om artikkel 8 var krenket. Domstolen bemerket innledningsvis at det var på det rene at beslaget innebar et inngrep i klagerens privatliv. Domstolen konkluderte først med at inngrepet var i samsvar med nasjonal lovgivning med formål om å forebygge kriminalitet. Spørsmålene Domstolen så måtte ta stilling til var om loven var tilgjengelig og forutsigbar for den berørte parten, og om inngrepet var nødvendig i et demokratisk samfunn.

Domstolen understreket at vurderingen av om et inngrep er «i samsvar med loven» skal ikke en formell forståelse legges til grunn. Det er den materielle forståelsen av lov som er avgjørende for vurderingen av inngrepets lovmessighet. Dette innebærer at det er lovteksten slik de nasjonale domstoler har tolket den som er vurderingstemaet. Domstolen bemerket at det likevel foreligger et krav til lovens tilgjengelighet og forutsigbarhet ved vurderingen av artikkel 8. Den berørte parten skal ha hatt mulighet til å forutse konsekvensene av den nasjonale lovgivningen i den konkrete saken.

§

Article 8 - Right to respect for private and family life

“1. Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.

2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others.”

Videre påpekte Domstolen at den nasjonale lovgivningen også må gi borgerne en tilstrekkelig innsikt i omstendighetene ved straffeprosessuelle tvangsmidler, og hvilke myndigheter som kan foreta slike inngrep.

Domstolen fremholdt at ransaking og sikring er særlig inngripende overfor den berørte parten, og det stilles strenge krav til presis lovtekst ved reguleringen av slike inngrep.

Ved vurderingen av lovens tilgjengelighet og forutsigbarhet påpekte Domstolen at nasjonale domstolars tolkning av straffeprosessloven § 205 tredje ledd var vanlig praksis. Klageren kunne ikke gis medhold i sin anførsel knyttet til nasjonale domstolars lovanvendelse.

Domstolen understreket videre at artikkel 8 skal ivareta taushetsplikten mellom klient og advokat. Dersom det skal gjøres unntak fra dette grunnleggende prinsippet skal tilstrekkelige sikkerhetsventiler i lovverket hindre misbruk av unntaksbestemmelsene.

Domstolen fant at straffeprosessloven som helhet inneholdt tilstrekkelige rettslige sikkerhetsmekanismer ved slike tvangsmidler som den konkrete saken omhandlet.

Klagerens anførsler om at han ikke var gitt mulighet til å prøve spørsmålet om revurdering av mistanken mot han gikk ikke Domstolen nærmere inn på. Domstolen understreket at det ikke var dens oppgave å vurdere om det forelå grunn til mistanke etter nasjonal lovgivning.

Domstolen konkluderte med at tolkningen de nasjonale domstolene hadde lagt til grunn var tilstrekkelig tilgjengelig og forutsigbar etter artikkel 8.

Avslutningsvis tok Domstolen stilling til om inngrepene var nødvendige i et demokratisk samfunn. Ved vurderingen understreket Domstolen at det avgjørende er om inngrepet er forholdsmessig. Forholdsmessigheten knytter seg til om inngrepet følger det legitime formålet som søkes oppnådd i lovgivningen.

Domstolen påpekte at særlige hensyn gjør seg gjeldende ved inngrep som berører forholdet mellom klient og advokat. Kravet om strengt ettersyn er avgjørende for at slike inngrep kan tillates. Likevel understreket Domstolen at konvensjonen ikke skal hindre ransaking og beslag på advokatkontorer så lenge det foreligger tilstrekkelig sikkerhetsgarantier som hindrer vilkårlighet.

I den konkrete saken påpekte Domstolen at tingretten hadde besluttet ransaking i tråd med nasjonal lovgivning. Det forelå ingen holdepunkter for at påtalemyndigheten hadde overskredet sin myndighet i den forbindelse.

Domstolen understreket av selv om sikringen av beslaget strakk seg over lang tid hadde klageren tilgang til elektroniske dokumenter under prosessen. Prosessen oversteg ikke hva som var nødvendig i et demokratisk samfunn etter Domstolens syn.

Selv om ransakingen og sikringen var et inngrep i klagerens privatliv, overstiger ikke inngrepet det som anses som nødvendig i et demokratisk samfunn i artikkel 8.

Domstolen konkluderte med at det ikke forelå et uforholdsmessig inngrep i klagerens rett til privatliv etter artikkel 8 (1). Følgelig forelå det ingen krenkelse av artikkel 8 i den foreliggende saken.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

CASE OF HANSEN v. NORWAY

Date: 29/05/2018 **Application no.:** 48852/17

Articles:

3; 8; 8-1; 8-2; 35

Saken omhandler:

Saken omhandler en klager som er dømt for terrorangrep den 22. juli 2011. Klageren anførte at omfanget av isolasjon og kontroll i fengselet utgjorde en krenkelse av forbudet mot tortur i artikkel 3 og rett til respekt for privatliv og familieliv etter art. 8.

Fakta:

Klageren er en norsk statsborger som ble dømt til forvaring i 2012 for terrorangrep i regjeringskvartalet og på Utøya i 2011. Klageren ble dømt til forvaring med en tidsramme på 21 år, med en minstetid på 10 år.

Klageren ble overført til Ila fengsel 27. juli 2011 hvor det ble besluttet soning på en avdeling med særlig høyt sikkerhetsnivå. Klageren har klaget på vedtaket om særlig høyt sikkerhetsnivå ved flere anledninger.

I perioden mellom juli og september i 2012 sonet klageren i Telemark fengsel og ble igjen overført dit den 9. september 2013.

Den 1. juli 2015 gikk klageren til sivil søksmål mot nasjonale myndigheter. Klageren anførte at soningsforholdene var i strid med artikkel 3 og artikkel 8. Særlig knyttet anførslene seg til omfanget av sikkerhetstiltak, manglende sosialisering, kroppsvisitasjoner, bruk av håndjern og kontroll av besøk, brev og telefonsamtaler.

Tingretten konkluderte den 20. april 2016 med at det forelå en krenkelse av artikkel 3. Avgjørende momenter var isolasjonens lengde, mangelfull begrunnelse ved vurderingen av om isolasjon var strengt nødvendig, begrensede forvaltningsmessige klagemuligheter, for få kompensierende tiltak og at hans psykiske helsetilstand ikke i tilstrekkelig grad var hensyntatt ved fastleggingen av soningsregimet. Anførslene om krenkelse av artikkel 8 fikk klageren ikke medhold i.

Lagmannsretten konkluderte den 1. mars 2017 med at det ikke forelå brudd på artikkel 3 eller art. 8. Sterke samfunnsmessige hensyn tilsa omfattende sikkerhetstiltak under soningen.

Klageren anket saken til Høyesterett som den 8. juni 2017 avviste anken. Ankeutvalget viste til de generelle kriteriene som Domstolen har klagt for når isolasjon vil komme i konflikt med konvensjonen. Det ble lagt til grunn at de vesentlige elementene i soningsregimet var bygget på etterprøvbare faglige vurderinger, og var praktisert med det for øye å ivareta både avgjørende tunge sikkerhetshensyn og den innsattes helse og verdighet. Utvalget ga deretter sin tilslutning til

lagmannsrettens vurderinger, som konkluderte med at terskelen for brudd på art. 3 og art. 8 ikke var overskredet.

Klageren brakte saken inn for Domstolen 30. juni 2017.

Anførsler:

Klageren anførte at soningsforholdene utgjorde en krenkelse av artikkel 3 og artikkel 8. Det ble særlig lagt vekt på sikkerhetsregimet og manglende behandling for mental sårbarhet.

Staten imøtegikk klagerens anførsler.

Har du kommentarer eller spørsmål? Send mail til: c.b.astrup@nchr.uio.no

Domstolens vurderinger:

Domstolen tok utgangspunkt i klagerens anførsel om krenkelse av artikkel 3.

Domstolen bemerket innledningsvis at artikkel 3 verner om en av de mest grunnleggende verdiene i et demokratisk samfunn. Selv i tilfeller som omhandler kampen mot terror og kriminalitet forbyr konvensjonen tortur eller umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff. Det foreligger et minimumskrav av alvorlighet for at umenneskelig eller nedverdiggende behandling skal falle innenfor artikkel 3.

Domstolen fremholdt videre at vurderingen av dette minimumskravet avhenger av alle forhold i den konkrete saken. Både behandlingens varighet, dens fysiske eller mentale effekter og, i noen tilfeller, offerets kjønn, alder og tilstand er viktige momenter i vurderingen. For at en straff eller behandling som er forbundet med det å være «umenneskelig» eller «nedverdiggende», må den involverte lidelsen eller ydmykelsen i det minste gå utover det unngåelige elementet av lidelse eller ydmykelse forbundet med en gitt form for legitim behandling eller straff. Dette utgangspunktet fremgår av Domstolens rettspraksis.

Ved vurderingen av vilkår for frihetsberøvelse må man ta hensyn til de kumulative virkningene av disse forholdene, samt de spesifikke påstandene fremsatt av klageren. Domstolen har fastslått at selv om forbudet mot kontakt med andre innsatte for sikkerhet, disiplinære eller beskyttende grunner under visse omstendigheter kan være begrunnet, kan isolasjon, selv i tilfeller som bare gir relativ isolasjon, ikke pålegges på ubestemt tid.

I den foreliggende sak medførte sakens karakter betydelige utfordringer for nasjonale myndigheter og det fremstod nødvendig med et strengt sikkerhetsregime.

Videre understreker Domstolen at klageren i utgangspunktet ikke har klaget over de fysiske forholdene han har hatt. Klageren har hatt tilgang til tre celler med en rekke fasiliteter og en times lufting per dag.

I tilknytning til klagerens anførsel om isolasjon bemerker Domstolen at han har hatt tilgang til universitetsstudier. I forbindelse med studiene har klageren mottatt dokumenter og forelesninger på opptak. Videre har klageren hatt tilgang til tv og daglig avis. Selv om det har vært kontroll over klagerens korrespondanse, har han i utgangspunktet hatt rett til å skrive og motta brev. Domstolen understreker videre at klageren i prinsippet har hatt rett til besøk selv om det har vært få besøk og telefonsamtaler har blitt overvåket.

På bakgrunn av de konkrete forholdene i saken fant Domstolen at klageren ikke har vært utsatt for fullstendig, men en delvis og relativ isolasjon. Lengden klageren har vært isolert gjør det likevel nødvendig med en grundig undersøkelse av forholdsmessigheten og nødvendigheten av tiltakene. I denne vurderingen legger Domstolen vekt på tilgjengelige alternativer, garantier som ble gitt klageren og hvilke tiltak myndighetene iverksatte for å sikre klagerens fysiske og mentale helse.

Domstolen bemerket at de aktuelle tiltakene ble gjennomført for å beskytte sikkerhetsproblemer, samt søkerens helse og verdighet. Graden av isolasjon ble basert på verifiserbare faglige vurderinger.

Videre fant Domstolen at nasjonale myndigheter hadde etablert en rekke tiltak for å avhjelpe isolasjonsskader. I tillegg til daglig kontakt med fengselspersonalet, hadde klageren blitt tilbudt kontakt med en prest, psykolog, sykepleiere og en frivillig besøkende.

I tilknytning til klagerens anførsel om mental sårbarhet fant Domstolen at de nasjonale domstolene foretok en rimelig vurdering av fakta når de kom til den konklusjonen at han ikke hadde noen spesiell mental sårbarhet. Klageren hadde fått tett oppfølging av fengselshelsetjenesten, og nasjonale domstoler bemerket at det ikke var observert noen klare tegn på skade på grunn isolasjonen.

Domstolen konstaterte at konklusjonene fra nasjonale domstoler var basert på akseptable vurderinger av de aktuelle fakta. Ved anvendelsen av artikkel 3 undersøkte Høyesteretten nøye balansen mellom graden av klagerens relative isolasjon på den ene side og graden av kompenserende tiltak på den annen side. Nasjonale domstoler hadde undersøkt nødvendigheten av å begrense klageren til relativ isolasjon og hvilken effekt sikkerhetstiltakene hadde på klagerens helse basert på omfattende skriftlige bevis og vitnesbyrd, blant annet fra eksperter og fagfolk.

Domstolen fant at det ikke forelå grunnlag til å komme til en annen konklusjon enn de nasjonale domstolene. Terskelen for umenneskelige eller nedverdiggende behandling var ikke overskredet, og dermed forelå det ikke en krenkelse av artikkel 3.

Videre fant Domstolen ikke grunn til å kritisere nasjonale myndigheter i forbindelse med anførselene om kroppsvisitering. Sikkerhetstiltakene rundt klageren vil baserte seg på risikovurderinger og Domstolen fant ikke at tiltakene utgjorde en overtredelse av artikkel 3.

Ved vurderingen av anførselene om manglende rettssikkerhet bemerket Domstolen at klageren har hatt mulighet til å fremsette klager og at klagerens soningsforhold har blitt vurdert i tre instanser av nasjonale domstoler.

Etter en helhetsvurdering av materialet i saken konkluderte Domstolen med at klagerens frihetsberøvelse ikke gir indikasjoner på en krenkelse av artikkel 3.

Videre behandlet Domstolen klagerens anførsel om krenkelse av artikkel 8. Klageren anførte at manglende korrespondanse og mentale sårbarhet i den forbindelse utgjorde en krenkelse av retten til privatliv og korrespondanse.

Domstolen påpekte at det ble foretatt individuelle vurderinger av hvert brev klageren mottok og at dette ikke forhindret kontakt med familie og venner. Domstolen understreket at nasjonale domstoler

hadde påpekt at det hadde vært en sterk samfunnsinteresse i å hindre søkeren fra å sende brev som direkte eller indirekte appellerer til vold eller bidrar til etableringen av ekstremistiske nettverk.

Videre bemerket Domstolen at klageren var gitt adgang til å kreve gjennomgang av beslutninger når brev ble stoppet. Denne muligheten hadde klageren benyttet seg av ved en rekke anledninger.

Domstolen fant ingen grunn til å videre undersøke om kontrollen av klagerens korrespondanse ikke forfulgte et legitimt formål eller var uforholdsmessig.

I tilknytning til anførselen om klagerens mentale sårbarhet fant Domstolen at de nasjonale domstolene hadde foretatt en tilstrekkelig vurdering av fakta. Domstolen konkluderte med at det ikke forelå en krenkelse av artikkel 8.

Domstolen kom til at frihetsberøvelsen og isolasjonen i den foreliggende sak var forholdsmessig og hadde tilstrekkelig hjemmel i nasjonal lov. Etter en helhetsvurdering forelå det ingen krenkelser av artikkel 3 og 8.

Domstolen konkluderte med at saken måtte avvises som åpenbart ugrunnet etter art. 35 §(3)(a) og 4.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

CASE OF A v. NORWAY

Date: 29/05/2018 **Application no.:** 65170/14

Articles:

6; 6-2; 13; 35

Saken omhandler:

Saken omhandlet en klager som ble frifunnet for seksuell omgang med mindreårig, hvoretter flertallet i lagmannsretten likevel dømte ham til å betale sivilrettslig oppreisning. Klageren anførte at uskyldspresumsjonen var krenket jf. artikkel 6(2) og at han ikke var gitt et effektivt rettsmiddel jf. artikkel 13. Domstolen avviste saken som åpenbart ugrunnet etter artikkel 35.

Fakta:

Klageren er en norsk statsborger som ble strafferettslig frifunnet for seksuell omgang med en 13 år gammel jente i 2014. Klageren ble likevel sivilrettslig dømt til å betale oppreisningserstatning til fornærmede.

Klageren anket behandlingen av det erstatningskravet til Høyesterett med anførsel om at domsgrunnene i lagmannsrettens dom krenket uskyldspresumsjonen etter artikkel 6 (2). Klageren anførte videre at den delen av lagmannsrettsdommen som omhandlet det sivile kravet utgjorde en krenkelse av artikkel 13 og måtte på bakgrunn av dette oppheves.

Høyesteretts ankeutvalg fastslo at uskyldspresumsjonen etter artikkel 6 (2) var krenket, men fremmet ikke anken. Utvalget fant at det var tilstrekkelig å konstatere at det forelå en krenkelse.

Klageren brakte saken inn for Domstolen 1. oktober 2014.

Anførsler:

Klageren anførte at retten til effektivt rettsmiddel etter artikkel 13 var krenket. Begrunnelsen var at Høyesterett ikke hadde opphevet den delen av lagmannsrettens dom som omhandlet det sivile erstatningskravet. Klageren anførte videre at lagmannsrettens dom utgjorde krenkelse av uskyldspresumsjonen etter artikkel 6 (2). Klageren anførte at opprettholdelsen av lagmannsrettens dom innebar en fortsatt krenkelse av artikkel 6 (2).

Staten imøtegikk klagerens anførsler.

Domstolens vurderinger:

Domstolen tok utgangspunkt i klagerens anførsel om krenkelse av artikkel 6 (2). Etter klagerens oppfatning hadde ankeutvalget krenket uskyldspresumsjonen ved ikke å oppheve denne delen av lagmannsrettens dom.

Domstolen påpekte at vurderingen i saken i hovedsak knyttet seg til artikkel 6 (2) og foretok de videre vurderingene etter denne bestemmelsen

Domstolen bemerket at uskyldspresumsjonen etter artikkel 6 (2) har flere aspekter. Presumsjonen om uskyld er ikke bare en prosessgaranti i forbindelse med straffesaken men den skal også fungere som et vern for personer som er blitt frikjent i straffesaker. I tilfeller hvor personer er blitt frikjent er det særlig personens omdømme og måten vedkommende blir oppfattet av offentligheten som skal vernes. Domstolen påpekte at i noen tilfeller vil også artikkel 8 overlappe med dette aspektet.

Domstolen fastslo videre at i saker hvor en frifunnet person er dømt til å betale erstatning til fornærmede skaper dette en sammenheng mellom straffesaken og det sivile erstatningskravet. I henhold til Domstolens rettspraksis er det likevel ikke slik at et sivilt erstatningsansvar kan utelukkes på grunnlag av et mildere beviskrav. Domstolen påpekte likevel at dersom idømmelsen av erstatningsansvar inneholder en erklæring om strafferettslig ansvar ville det utgjøre et problem i relasjon til artikkel 6 (2).

I den foreliggende saken hadde lagmannsretten etablert et sivilt erstatningsansvar for klageren. Erstatningsansvaret hadde grunnlag i samme fakta som frifant klageren strafferettslig. Ankeutvalget påpekte i sin avgjørelse at en setning i lagmannsrettens dom utgjorde en krenkelse av uskyldspresumsjonen jf. artikkel 6(2). Setningen kunne gi indikasjoner på at det var tvilsomt om straffbarhetsvilkårene var oppfylt. Domstolen bemerket at klagerens anførsel knyttet seg til konsekvensene denne setningen skapte ved at lagmannsrettens dom ble stående.

Domstolen viste til *Y v. Norway* [no. [56568/00](#)] hvor Domstolen konkluderte med at nasjonale domstolers formulering i den saken utgjorde en tilstrekkelig forbindelse til straffesaken og dermed innebar en krenkelse av artikkel 6(2). I den foreliggende saken, i motsetning til situasjonen i *Y v. Norway*, påpekte Ankeutvalget at de ikke tilsluttet seg til lagmannsrettens formuleringer. I stedet understreket Ankeutvalget at enkelte formuleringer i lagmannsrettens dom utgjorde en krenkelse av uskyldspresumsjonen. Domstolen påpekte at Ankeutvalget hadde rettet opp i situasjonen ved å understreke at lagmannsrettens formulering påvirket uskyldspresumsjonen i relasjon til artikkel 6(2). Domstolen fant at Ankeutvalgets ordvalg endret situasjonen og at det var klart at utvalgets formulering falt utenfor rammene av artikkel 6 (2). Domstolen understreket at klagerens anførsler heller ikke knyttet seg til Ankeutvalgets formuleringer.

Domstolen konstaterte at Ankeutvalget uttrykkelig hadde forsøkt å skille straffesaken fra lagmannsrettens begrunnelse for det sivile erstatningskravet. Ankeutvalget understreket også forskjellen på det strafferettslige og sivilrettslige beviskravet.

Domstolen fant at Ankeutvalgets avgjørelse om at art. 6 (2) var krenket, ikke skyldtes lagmannsrettens ordvalg ved beskrivelsen av sakens fakta, men rettens underforståtte vurdering av sikkerheten av bevisene.

Videre påpekte Domstolen at i tilfeller hvor en rettskraftig dom isolert sett ikke er i strid med artikkel 6(2), men begrunnelsen er det, må dommen leses i sammenheng med det den senere domstol har uttalt i saken. Dersom en vurdering av en senere domstol ikke krenker uskyldspresumsjonen, er det ikke nødvendig med ytterligere vurdering av krenkelse av artikkel 6(2)

Domstolen fant at Ankeutvalgets uttalelser satte til side den sivile erstatningsrettslige delen av lagmannsrettens dom. Videre understreket Domstolen at den gjeldende delen av lagmannsrettens dom ikke indikerte noen form for straffeskyld for klageren. Domstolen fant at den nasjonale domstolsbehandlingen dermed var tilstrekkelig, og at søkerens uskyld fremstod som klar, på tross av at Ankeutvalget ikke lot anken fremmet for Høyesterett.

Domstolen konkluderte på bakgrunn av dette med at saken måtte avvises som åpenbart ugrunnet etter artikkel 35 §§ (3)(a) og 4.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

*

*

*

Nyttige lenker

- Hudoc: EMDs database over egne avgjørelser
- Lovdata: EMD-sammendrag på norsk
- Informasjon om klage til EMD
- EMD-bulletins internettsider
- [Oversikt over EMD-dommer mot Norge](#)
- Norsk senter for menneskerettigheters bibliotek